

ZANIB MIAN

GEÏLLUSTREERD DOOR KYAN CHENG

**MAYSA
& MUSA**

EN DE GEHEIMZINNIGE VERDWIJNING

Vertaald door Najiba Abdellaoui

'VOLT

Amsterdam

HOOFDSTUK 1

**'PLAKKERIGE, KNAPPERIGE
DRUMSTICKS,'** zei Musa.

'Nee, spaghetti met gehaktballetjes,' hield ik vol.

'Kunnen drumsticks tegelijkertijd **plakkerig** en **knapperig** zijn?' vroeg papa.

'Wel die ene keer toen Musa ze insmeerde met abrikozenjam,' zei mama lachend.

'Ja, dat was **ZOOOOO smerig!**' gilte ik,

terwijl ik speels tegen de arm van mijn tweelingbroer duwde.

‘Het waren **de lekkerste** drumsticks die ik ooit heb gehad,’ zei Musa met een grijns.

We waren aan het beslissen wat we zouden eten terwijl papa de auto op de parkeerplaats van onze moskee parkeerde. We gingen naar een moskeebijeenkomst. Moskeebijeenkomsten waren geweldig. We konden klagen over dingen zonder zeurderig over te komen. Ik was bijvoorbeeld van plan om te klagen over het gebrek aan wc-rollen in de meisjestoiletten.

Maar ik zag gisteren meneer Saleh,

de conciërge, een **grote voorraad** naar binnen rijden. Hij glimlachte er boosaardig bij, alsof hij wist wat ik van plan was geweest.

Er waren al veel andere mensen. Onze aartsvijand Salma, of **SLIJM-AH**, was er en onze vriend Zayaan Bips van de **madrassa** ook. Madrassa is een soort naschoolse club waar we de **Koran** bestuderen en leren hoe we **de beste versie van onszelf** kunnen zijn. Zayaan is de enige in onze klas die bij zijn volledige naam wordt genoemd. Want ook al klinkt Bips niet erg cool, het werd wel cool door de manier waarop hij er vanaf de eerste dag mee omging. Hij trok zich niets aan van wat de anderen dachten, zat lekker in zijn vel en had altijd een kleine glimlach op zijn gezicht.

Imam Abdullah kwam binnen terwijl iedereen een plekje zocht. Zoals altijd als hij ergens binnenkwam, lichtte hij de kamer op met zijn **warme glimlach**.

Zijn baard leek uit **kleine watjes** te bestaan, ook al was hij niet helemaal wit. Hij leek zacht, vriendelijk en troostend. En zijn kleren waren altijd brandschoon, alsof hij in een vuilvrije wereld leefde.

De moskeebijeenkomst begon en iedereen viel stil en ging op de vloerbedekking van de gebedsruimte zitten om de imam te horen spreken.

**'ASSALAMU ALAIKOU,
HALLO ALLEMAAL. IK HOOP
DAT HET GOED MET JULLIE
GAAT.** Ik heb een paar mededelingen en daarna is er tijd voor jullie **opmerkingen en suggesties.**'

Hij noemde ze nooit **klachten**, ook al waren ze dat meestal wel.

Mevrouw Qureshi **snoof** en sloeg **haar**

armen over elkaar,
alsof ze er helemaal klaar
voor was.

Imam Abdullah
vertelde dat de
parkeerplaats soms best
vol was en vroeg mensen
rekening te houden met de

buren van de moskee als ze op
straat moesten parkeren. Hij **feliciteerde**
alle vrijwilligers van de voedselbank met hun
harde werk die maand. Helaas waren er lange
rijen met mensen langs geweest en hij was trots
op hoe netjes het allemaal geregeld was. Hij
kondigde ook blij aan dat alle gebedsruimtes
binnenkort nieuwe vloerbedekking zouden
krijgen. Er klonk **gejuich** uit de zaal en er
werd wat gekletst, net als op school als de
leraar iets leuks zei.

Imam Abdullah glimlachte en wachtte geduldig tot het wat rustiger werd voordat hij verderging.

‘Wil iemand iets delen?’

Mevrouw Qureshi ging staan voordat iemand anders zich kon verroeren. Ze **struikelde** bijna over haar voeten en onderweg naar voren praatte ze heel hard om er zeker van te zijn dat zij als eerste mocht. Ik verwachtte dat ze iets **superdringends** zou zeggen.

‘Gaat dit over de wc-rollen waar je het steeds over hebt?’ fluisterde Musa me geamuseerd toe.

‘Nee. Dit klinkt veel belangrijker dan dat,’ zei ik. Mevrouw Qureshi stond stil en trok haar kameez, een lang wijd hemd, los uit haar **bilnaad**.

Toen richtte ze haar aandacht op haar voet.

‘Wacht even, ik voel **STEKEN**,’ zei ze, terwijl ze haar been uitschudde en Slijm-ah bijna tegen het hoofd schopte.

Ik zag een ongemakkelijke blik over het gezicht van imam Abdullah flitsen. Maar hij glimlachte en keek naar iets op de vloer terwijl hij wachtte tot mevrouw Qureshi klaar was.

De man van mevrouw Qureshi was niet zo begripvol. Hij keek haar van over de rand van zijn bril ongeduldig aan.

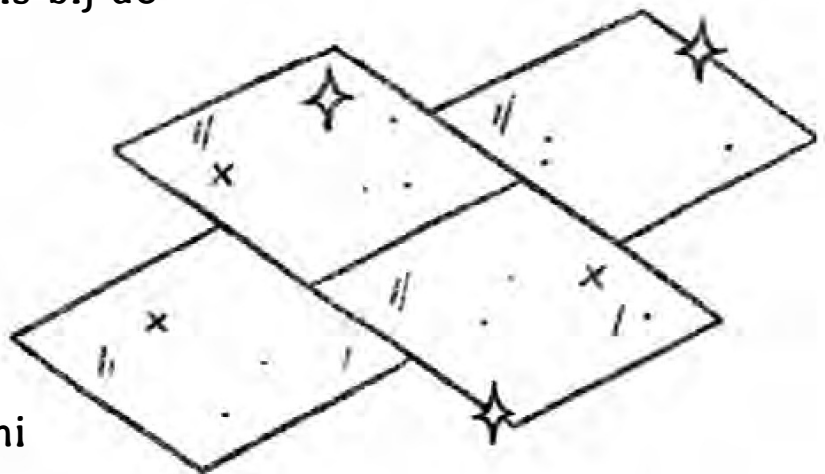
‘De vloertegels bij de
ingang van de

moskee zijn **te
schoon!**

kondigde

mevrouw Qureshi

uiteindelijk aan.

‘Te... *schoon?*’ vroeg imam Abdullah, hij dacht dat hij het verkeerd had verstaan.

‘Ja! Ze zijn zo **brandschoon** dat ik mijn eigen gezicht erin zag en schrok!’

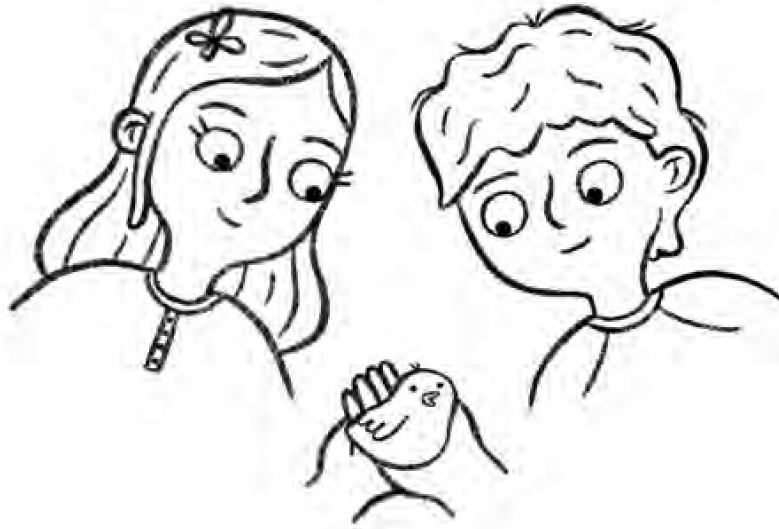
‘O. Het spijt me, mevrouw Qureshi. We zullen proberen om ze, euh... **vuiler** te laten...’ De imam bloosde.

‘Dank u,’ mompelde mevrouw Qureshi, maar ze leek niet tevreden met de reactie van de imam.

Imam Abdullah vroeg of nog iemand iets wilde zeggen. Niemand stak zijn hand op. Toen stond een kleine jongen met een piepstemmetje en grote ogen op die voorzichtig naar imam Abdullah toe liep met iets in zijn handen.

‘Dat is misschien **een kuiken,**’ raadde Musa.

‘Ooo, ik hoop dat het een kuiken is!’ stemde ik in.

Het kind hield verlegen zijn handen omhoog voor de imam en opende ze **als een oester**. Wat erin zat, was net als een **parel**. Een klein, prachtig sieraad in de vorm van een bal. Het leek op een knikker, maar was minder glad en beschilderd met de **pietepeuterigste** patronen die ik ooit had gezien.

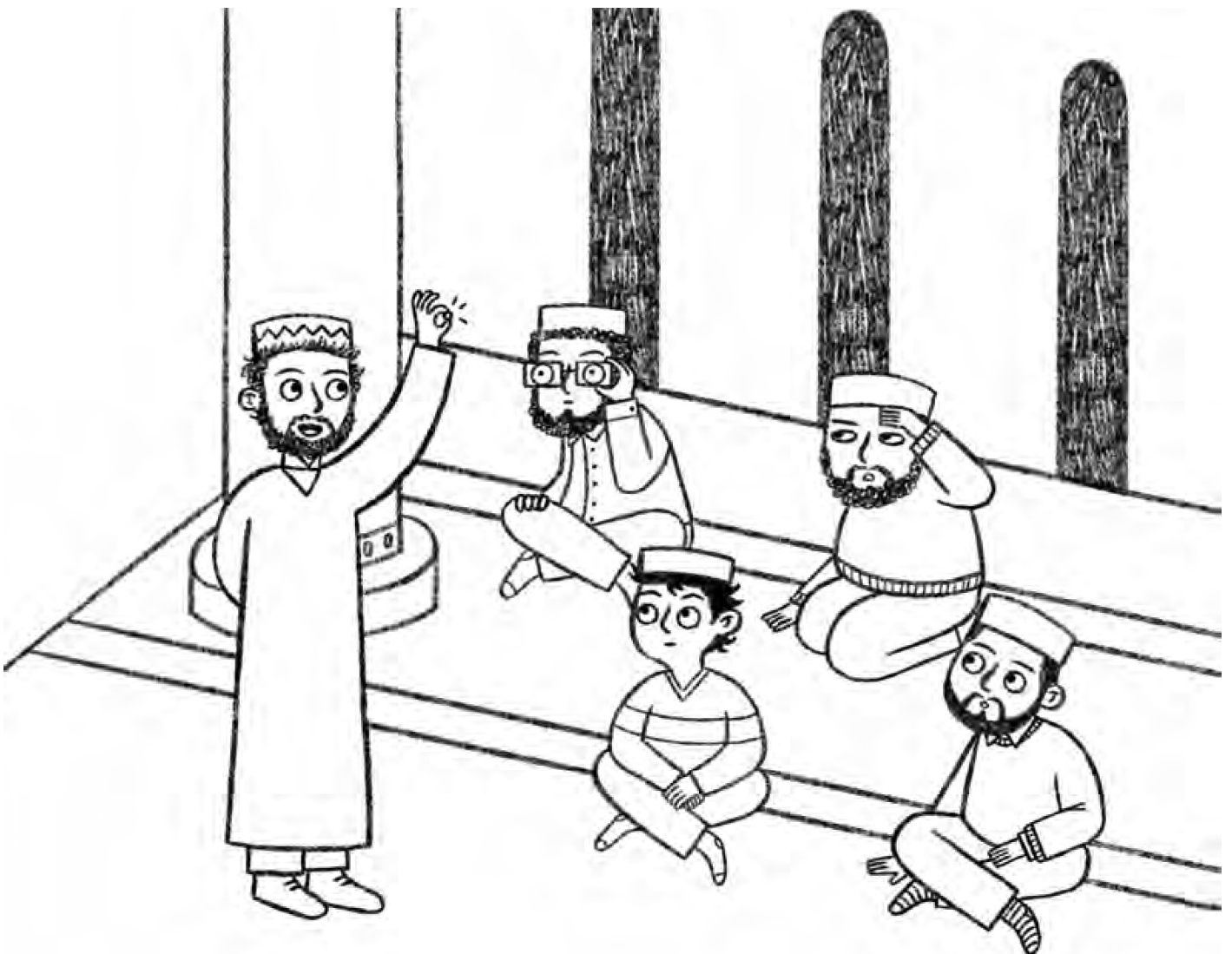
‘Ik heb dit voor jou gemaakt. Ik heb er een week over gedaan,’ piepte het jongetje.

Imam Abdullah pakte het sieraad voorzichtig op en zijn ogen werden groot van ontzag.

**'HET IS HET MOOISTE DING
DAT IK OOI HEB GEZIEN,'** zei hij

terwijl hij een traantje wegpinkte. 'Dank je wel,
lief kind. Moge Allah je zegenen.'

Iedereen zat op het **puntje van zijn
stoel** om het beter te kunnen zien. Maar hun
stoelen waren het tapijt, dus iedereen glee
naar voren.

De imam hield het kleine sieraad trots tussen zijn duim en wijsvinger alsof hij de meest **waardevolle schat** ter wereld vasthield. Hij liet het aan iedereen zien.

Toen stopte hij het in zijn zak en zei: 'Als er verder niets is, ga ik even naar buiten. Dan kunnen jullie wat te drinken pakken. Maar ik kom zo terug om afscheid te nemen voordat ik op reis ga.'

Hij glimlachte, wachtte om te zien of iemand nog iets wilde zeggen en liep toen de kamer uit.

Dat was het moment waarop imam Abdullah verdween.

